

Sygn. akt II UK 102/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku W. P.
przeciwko Biuru Emerytalnemu Służby Więziennej w Warszawie
o wysokość emerytury Służby Więziennej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt III AUa 1454/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację W.P. od wyroku od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 marca 2013 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Biura Emerytalnego Służby Więziennej w Warszawie w przedmiocie ustalenia wysokości emerytury należnej mu jako funkcjonariuszowi Służby Więziennej. Sąd ustalił, że przed podjęciem służby w dniu 1 maja 1991 r., którą pełnił do dnia 31 maja 2011 r., skarżący w okresie od 14 maja 1978 r. do 5 listopada 1980 r. pracował w gospodarstwie rolnym rodziców, a w okresach od 1 grudnia 1980 r. do 31 grudnia 1982 r., od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1990 r. oraz od 1 stycznia 1991 r. do 30 kwietnia 1991 r. podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników. Zarzut naruszenia art. 16 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu,

Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 900: dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) przez niedoliczenie tych okresów do wysługi emerytalnej Sąd drugiej instancji oddalił, stwierdziwszy, że w wyczerpującym katalogu okresów składkowych i nieskładkowych wymienionych w art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej „ustawa emerytalna”) żaden z wnioskowanych okresów nie został wymieniony. Za nieusprawiedliwiony uznał też zarzut naruszenia – przez niezastosowanie – art. 56 ust. 4 w związku z art. 10 ustawy emerytalnej, jako przynależnych do systemu ubezpieczeń społecznych, którym skarżący nie podlega.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez przyjęcie, że okres pracy w gospodarstwie rolnym może być potraktowany jako składkowy wyłącznie dla osób, które wystąpiły o przyznanie świadczenia z powszechnego systemu emerytalnego, oraz art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej w związku z art. 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez przyjęcie, że okres pracy w gospodarstwie rolnym nie stanowi okresu składkowego, w związku z czym nie może stanowić podstawy do zwiększenia emerytury.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów ujętych w podstawie zaskarżenia, z tym uzasadnieniem, że „pomimo dwóch orzeczeń wydanych w toku niniejszej sprawy nie uzyskał w zasadzie jakiegokolwiek zrozumiałego w strukturze prawnej wyjaśnienia, dlaczego okres pracy w gospodarstwie rolnym pomija się w ustalaniu świadczenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych”. Podniósł, że tej kwestii Sąd Najwyższy nie wypowiadał się, a sądy okręgowe i apelacyjne przytaczają wyroki sądów apelacyjnych, w szczególności wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2009 r., III AUa 451/09, i orzekają tak samo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁴ § 1 pkt 4 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), skarżący powinien nie tylko wskazać przepis, którego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, lecz także przytoczyć orzeczenia, w których dokonano jego rozbieżnej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepublikowane).

Analiza uzasadnienia przyczyny kasacyjnej ujawnia, że skarżący nie wykazał, iż wykładnia wskazanych przez niego przepisów jest niejednolita lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przeciwnie, podał przykład odwoływania się sądów do wcześniej wydanych orzeczeń w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy prawne, więc wskazał na jednolitość orzecznictwa w podnoszonej przez niego kwestii.

Skoro wykładnia wskazanych przez skarżącego przepisów została już dokonana w jednolitym orzecznictwie sądów powszechnych, to interes publiczny w przyjęciu i rozpoznaniu skargi kasacyjnej nie istnieje.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).